

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 169. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277237472/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Han spurgte mig, med det tunge Hoved ludet tæt imod mig, om mit Studium, om mine Planer.

Jeg skælvede, jeg følte det et Øjeblik på mine Læber at betro al min Nød til denne Mand, den eneste, der havde spurgt mig om noget af mit, men jeg betvang mig hastigt. Skulde jeg gengælde hans Venlighed med at bebyrde ham med alt det, som ene var mit? Og desuden: kun Gud vidste min Vej!

Men i hvor mange Stunder siden, når jeg syntes, jeg skulde segue under Menneskers Foragt, under at de end ikke agtede mig værdig til denne ringe Plads her på Øen, har jeg ikke vundet Livet igen ved Tanken om, at han, denne store og vise Mand, så på mig som på enhver anden — ja, jeg tror det: endog med en egen, bevæget Undren?

Han strøg nu en af de lange, fine og skønne Hænder, der stod i så forunderlig en Modsætning til hans øvrige, tunge og plumpe Krop som den pludselige Opvågning af Ånd til hans vante, døde Søvn, henover min Skulder og sagde:

„Det er første Gang, De er her. Lad mig se Dem oftere.“

Og han drog den halte Fod efter sig over Gulvet til en anden Gæst.

Men jeg så mig med Et frimodig om i Stuen med de mange unge, leende Ansigter og følte mig et Øjeblik som en af dem, og var det så vel også, i Kraft af denne Følelse.

Et Øjeblik — ja. Ti da så jeg pludselig hende, hans Datter, Dorete Magdalene Honorius.

Jeg så hende kun, fulgt af Pigen, byde den kinesiske Bakke rundt, med Tekopperne, Syltelejet og Kummen med Skeerne. Men hendes Hoveds Bøjning, den nøgne, slanke Hals og de nøgne Armes Holden om den tunge Bakke — det var usgt og uskyldigt og lykkeligt nok, til at jeg med Et mindedes, hvem jeg i Sandhed var, jeg der havde vovet mig ind i denne Stue, vovet mig hende nær.

Men det var på én Gang ikke mere, som altid før, mig selv, jeg tænkte på — ikke mine Klæder, som herte en anden til, og som jeg måtte give tilbage, når vi kom

herfra, ikke mit Kammer, om hvis Usselhed hun end ikke kunde drømme, ikke min Oprindelse, min Moders Død og Huset i Pistolstræde, end ikke den Artikel, jeg i Dag havde måttet læse, ja inddrikke, og som Tøddel for Tøddel måtte stå at læse i mine Øjne, som Smudsset på den Mands Hænder, der har arbejdet i Kloaken.

Jeg frygtede ikke Undren og Smil, jeg frygtede ikke for mig selv, dertil var hendes Trin for lidet jordiske, hendes Hud for hvid, hendes Nakkes Bøjning for øm.

Jeg frygtede for hende, Jeg frygtede for Medlidenhedens Smilte. Jeg, hvis Åndedræt var Kval, jeg måtte ikke ånde herinde.

Disse Øjne havde aldrig set andet, end hvad der var skønnest og lykkeligst, her hos denne Fader, i dette bog- og bustefyldte Værelse, og jeg skælvede som en Forbryder, at jeg bragte al denne Skændsel, al denne Smærte nær hendes stille og blide Harmoni.

Jeg skottede til Faderen, som han haltede rundt dér, med Smilet i de halvslukte Øjne, om den grove Mund, med det grånede, letkrøllede Hår om den skyløse Pande. Og jeg tænkte, at han vilde jage mig ud, om han anede, hvad hans moderløse Barn kunde møde i mig.

Og da hun nu med Et, ved en uventet Drejning stod foran mig og smilte mod mig med det hvide Ansigt i det løkkede Hår under Pandebåndet og rakte Bakken frem mod mig med et lille Knix, da vendte jeg mig forfærdet, lod som jeg ikke hørte hendes Spørgsmål, lod som jeg ikke så Kagerne, hun havde bagt, og Syltetøjet, hun bar frem, men dukkede mig i Skjul bag en uvidende, en lykkelig Student og begyndte bag ham og de andre at liste mig langs Bogrækkerne hen mod Døren for at komme bort.

Men jeg kunde det ikke, jeg måtte endnu blot et Øjeblik følge hendes lette og lydlose Vandring blandt de andre, hendes Nakkes ømme Bøjning, hendes drømmende Smil. Jeg måtte se, hvad Uskyld og Lykke, hvad Ungdom var. Så skulde jeg forsvinde.

Og da blev pludselig alt tyst om mig, Professoren løftede sin skurrende Stemme, og da jeg så derhen, stod han dér med Hånden på Stoleryggen og talte. Alle Hoveder var vendt mod ham.